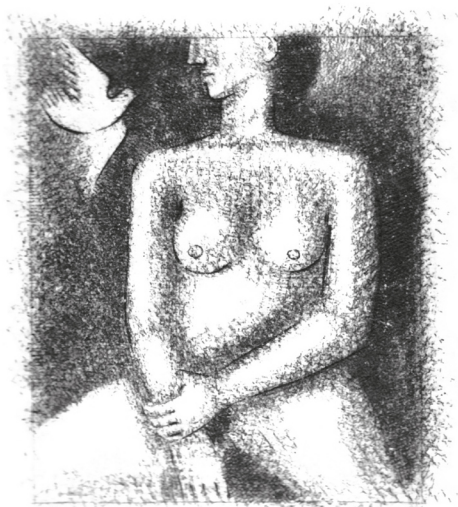

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Πατρείδα

ΙΚΑΡΟΣ

Πατρίδα

ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

Στίγμα, ιδιωτική έκδοση, 2004

Καινός διαιρέτης, Νεφέλη, 2007

Γράμματα στον πρόγκιπα, Μικρή Άρκτος, 2010

27 ή Ο άνθρωπος που πέφτει, Μικρή Άρκτος, 2012

Πάνω στο σώμα σου, Μικρή Άρκτος, 2014

Δώδεκα κείμενα συνομιλίας με Το Μονόγραμμα του Οδυσσέα Ελύτη, Καλλιγράφος, 2014

Το κρύσταλλο του κόσμου, Μετρονόμος, 2016

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στο σύνολό του ή τμημάτων του με οποιονδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διασκευή του ή εκμετάλλευσή του με οποιονδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγω τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισιού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίσης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοιχειοθεσίας, της σελιδοποίησης, του εξωφύλλου και γενικότερα όλης της αισθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

© Γιάννης Ευθυμιάδης και Εκδόσεις Ίκαρος, 2018

ISBN 978-960-572-229-6

ΓΙΑΝΝΗΣ ΕΥΘΥΜΙΑΔΗΣ

Πατρείδα

ΙΚΑΡΟΣ

Πατρειδα

Σε είδα λυπημένη και με τραύματα,
πατρίδα μου, κι ας λέγαν που ήταν θαύματα...

Ποιος οργισμένος ουρανός μάς γύρισε την πλάτη;
Ποιος κλέφτης άκαρδος καιρός μάς έριξε αλάτι πάνω στις πιο βαθιές
πληγές;

Στο μεταξύ γεννοβολάμε αισθήματα κι αισθήσεις, πνιγόμαστε μέσα
σε παραισθήσεις

Κι ο ποταμός χόρτασε αίμα, λάσπη και χολή

Εμείς ρουφάμε ώσπου να σκάσουμε, ρουφάμε όπως το αίμα από τρύπημα
βελόνας που την έφαγε σκουριά

Βαδίζουμε χωλοί, τα πόδια μας βαριά, τα λες δεμένα, τριγύρω σφίγγει
το σκοινί της βουλιμίας, ο κάβος της πιο σκάρτης ηδονής κι επιθυμίας
Πληθαίνουν οι αγύρτες, ανασαίνουν τον αέρα γύρω μου – φωνάζω όπως
στα όνειρα, βουβά

Το τέλος το 'χω δει και κάνω πια πως αγαπώ, παίζω το σκύλο
το γρυπό, που γλείφει ξερό κόκαλο, ή βγάζω γλώσσα δηλητήριο,
μα εκείνη στρέφεται εντός μου

Έλιγγος, κι η πέτρα ορίζει πια το στόχο, σπάστε την επιφάνεια
του νερού, αυτό το αποτρόπαιο κρυστάλλινο απόστημα της πλάνης
Εσάς σας πρέπει ο βυθός της αναβύθισης, κι η κόλαση που εγγυάται
αγιότητα

Ραντεβού στο κορδόνι...

Στη χώρα μου κυλάει μόνο βρόμικο μελάνι
Υπνωτισμένα άδοξα στόματα, όσο περίσσεψε το έχουν καταπιεί
κι άλλο δεν φτάνει
Μαύρα τα χείλη τους κι ολόπικρη η γεύση
Όπως παιδιά που γεύονται το θάνατο χωρίς να τον κοιτάζουν
Αρχαίοι προφήτες και σωπάσανε, καινούργιοι δύτες και πνιγήκαν
Μα ο αγρός προσμένει πάντα τη βροχή στο καύμα του αιώνα
Κι όμως. Πώς το κοπάδι συναθροίζεται και δεν τολμά ν' αφήσει
μία φωνή στο σύμπαν
Που να 'ναι τόσο δυνατή, να ρίξει τα θεμέλια του σκοταδιού, να ξεριζώσει
την ντροπή, να καταπιεί την έχιδνα
Όμοια κι εγώ μαζί μ' αυτούς μιλώ σιωπώντας και σιωπώ κραυγάζοντας
Δεν έχει άλλοθι η χαρά, δεν λογαριάζονται οι πόνοι στο μέγεθος
που πιάνει ο κολοφώνας
Παραμονεύουν όσοι έρχονται. Τι θα τους πούμε για το χρόνο
που σκοτώσαμε;
Τάχα πως λείπαμε; Μήπως πως έτρεξε στη γη ανώφελο νερό;
Ή μήπως ότι ξέχασε κι αυτός ο ήλιος να μας κάψει;
Δεν παίζουν με το αβέβαιο – το ξέρεις, ε;
Μη μου ζητάς να συγχωρήσω όσους δεν βγήκαν απ' το ρείθρο της σελίδας,
να πουν για το μεγάλο μυστικό, να ορθώσουν το παραμικρό παράστημα
Κι ω θαύμα, τέλεια σύμπαντα γεννιούνται στα ακρότατα της λάβρας
ηδονής
Κι ω φως, νηστεύεις την εξαίσια κατακρήμνιση

Ας έρθουν νέες ιαχές να αποδομήσουν τον αιώνα. Ας φύγουν άγρια πουλιά
να ξεκινήσουν τον αγώνα
Μονάχα να μας αρνηθούν! Αλλιώς δεν γίνεται στον κόσμο μας
να γεννηθούν τα θαύματα.

Στη χώρα μου φοβούνται τα παιδιά να δουν κατάματα τον ήλιο
Κι ο ήλιος μπαίνει μέσα τους και τα εκδικείται
Το πιο συχνό παιχνίδι τους η ζάλη μες στη θάλασσα
Ξάνοιγμα σε μια νέα πραγματικότητα, θυμίζει ύπουλη γητειά,
αφίλητη ηδονή, κι όμως η αρμύρα γλείφεται πάνω στα χείλη τους
Κάθε παιδί κι ένα όνομα: Ερμίλη, Σοδάνη, Φάλασσα, Αγαπηνός,
Ωραίωτος, Φιλήνης
Δεν αντιστέκονται στη δίνη του καιρού
Ψηλά κατάρτια παραδέρνουν σε ζοφερούς κυκλώνες
Γεννιούνται με ρυτίδες και γερνάνε μπουσουλίζοντας
Παίζουν ζωή και χάνουν θάνατο
Κερδίζουν όμως την αγάπη που αναβλύζει από τα πέρατα του τόπου
αυτού, έτσι καθώς χαράχτηκε στην ιερή ματιά τους
Στο σχολείο μαθαίνουν να λένε καρδιά και φως και ανάστημα και, ναι,
ταπεινοσύνη
Κι όταν φορές τα τιμωρούν άδικοι Κρόνοι, γεννιούνται από το στόμα τους
πότε κατάρες και πότε προσευχές λησμονημένες μέσα στους αιώνες –
σαν χτεσινές όμως και σαν του μέλλοντος φωνές πετιούνται στον αέρα
Στη χώρα μου παιδιά ερωτεύονται νωρίς, παντρεύονται τη μαγική
ματιά τους κι ύστερα πια γεννούν οράματα
Δεν είναι αθώο, είναι σοφό ό,τι αποθέσουνε στο χώμα
Σκοντάφτουνε καμιά φορά στη λέξη την ανείπωτη και λογοπλάθουνε
το σύμπαν στα μέτρα τής πιο ωραίας σκέψης τους
Είναι παιδιά, γι' αυτό και δεν τα συνεπαίρνει ο θάνατος,
αφού μόλις πριν λίγο τον χωρίστηκαν, σ' άλλον αιώνα θα τον βρούνε

Πότε δρεπάνι πάνω από τ' ακούρευτα κεφάλια τους, πότε χαλάζι μες στο
ανόθευτο μυαλό τους και πότε Σκύλλα μαστροπός μιας ξεγραμμένης πια
ελευθερίας τα στιγματίζει εκεί ψηλά πάνω στο μπράτσο τους
Δεν τα ζηλεύω πια, το λέω, τα παιδιά στη χώρα μου, γιατί γεννιούνται
με υποθήκη ως και σ' αυτό το τίναγμα το αθέλητο που κυβερνά
τους ύπνους τους.